

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **J. N.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Hybernská 9, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004, č. j. 48 Az 48/2004 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Ireny Slavíkové, advokátky se sídlem v Praze 1, Hybernská 9, **se určuje** částkou 1279,30 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 17. 12. 2003, č. j. OAM-49/LE-02-PA03-2003, nebyl stěžovateli z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl. Současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že podává kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Důvodem podání jeho žádosti o azyl bylo jeho ohrožení mafiánskými skupinami spolupracujícími s policejními orgány. Správní a odvolací orgán se nedostatečně zabývaly důvody podání jeho žádosti, především pak obsahovou stránkou jeho tvrzení. Tím porušily ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu, dále ust. § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu, neboť stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu a vztahuje se na něj překážka vycestování. Dále byl porušen čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Správní orgán nezjistil skutečný stav věci a důvody žadatele o azyl tak zůstaly správnímu orgánu neznámy. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 1. 2005 stěžovatel uvedl, že důvodem pro podání jeho kasační stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., neboť stěžovatel „shledal závažná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu“.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že ve stěžovatelově případě nebyl zjištěn žádný azylově relevantní důvod, ani nebyl shledán důvod zvláštního zřetele hodného, není dána ani žádná z překážek vycestování. Snahu o legalizaci pobytu na území České republiky či obavy z bývalých spolupracovníků, se kterými se podílel na obchodu s odcizenými automobily, nelze podle názoru správního orgánu považovat za důvody pro udělení azylu. Správní orgán proto navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle ust.§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na fakt, že stěžovatel uvedl jako právní důvody své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné právní posouzení věci spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata může být se spisy v rozporu tehdy, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech tehdy, chybí-li v těchto spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem nebo je-li nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Zmatečnost řízení může spočívat například v tom, že místo senátu rozhodoval ve věci samosoudce, že rozhodoval soud, který k tomu nebyl dle s. ř. s. příslušným, popřípadě že u soudce, který rozhodoval, byly důvody pro jeho podjatost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které spočívají v pouhém odkazu na zákonná ustanovení soudního řádu správního, správního řádu, zákona o azylu a Úmluvy o právním postavení uprchlíků bez toho, aniž by byly nějakým způsobem konkretizovány, a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností, vyhledávat za stěžovatele stížní body, v tomto případě tedy přiřadit určité skutkové důvody pod důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. či pod jiná zákonná ustanovení. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“; proto stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), celkem 1075 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Částka daně, vypočtená dle ust. § 37 a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 204,30 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 1279,30 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřihlédl při stanovení výše odměny k podání zástupkyně stěžovatele doručenému Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 3. 2005 nazvanému „Sdělení o doposud učiněných úkonech právní služby“, v němž požadovala přiznání odměny za zastupování ve výši 3838 Kč, a to z následujících důvodů. Zákon podmiňuje přiznání odměny zástupci stěžovatele uskutečněním úkonů, které tento zástupce v řízení vykoná. Takovými úkony se rozumí pouze ty, které je třeba učinit k bránění nebo uplatnění práv stěžovatele, za kterého zástupce v řízení jedná. Za tyto úkony však nelze považovat taková podání, v nichž nejsou uvedeny žádné nové okolnosti, vztahující se ke skutkovým nebo právním úvahám, zejména pouze formální a bezobsažné doplnění kasační stížnosti, že „bylo porušeno ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. tím, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem“. K požadavku zástupkyně na odměnu „za studium spisu u Krajského soudu v Praze“ Nejvyšší správní soud uvádí, že odměna za studium spisu je součástí odměny přiznané zástupkyni dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu